

Arrest

nr. 89 444 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers kregen op 18 juni 2012 elk een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan [...] het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 12 april 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en wegering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 5 februari 2012 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 EVRM iuo. de materiële motiveringsverplichting (art. 1-3 Wet 29 juli 1991). De aanvraag van de dochter van verzoekers strekkende tot verblijfsmachtiging o.g.v. 9ter Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, om reden dat het bijgevoegde medisch attest geen enkele uitspraak zou doen m.b.t. de ernst van de aandoening. Tegen deze beslissing zal een beroep tot nietigverklaring worden ingediend. De motivering van deze beslissing is immers niet adequaat. De aandoening van [E.] betreft een glioom van de nervicus opticus rechts; deze aandoening laat m.a.w. geen uitspraak toe over de ernst. Men heeft een glioom of men heeft geen glioom; het maken van gradaties is m.a.w. onmogelijk. In de betreffende bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt met de specifieke medische problematiek van de dochter van verzoekers echter niet in het minst rekening gehouden, laat staan dat hiertoe enig onderzoek werd gevoerd. (stuk 1) Uit de voorbereiding van art. 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter, dat zelfs in het geval een ernstig zieke is vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van art. 9ter om reden van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd indien zijn verwijdering een schending zou zijn van art 3 EVRM (Gedr St, Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n° 208.586 dd. 29.10.10): (...). Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; ook indien een aanvraag o.g.v. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25 juli 2008, n° 14.397): (...). In casu hebben verzoekers medische attesten bij de aanvraag 9ter (voor hun dochter [E.]) gevoegd, waarin de aandoeningen van [E.] duidelijk worden beschreven. (stuk 4) Aangezien uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de medische problematiek in hoofde van de dochter, naar de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Albanië, en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, is de bestreden beslissing strijdig met art. 3 EVRM. Om die reden dient het bevel om het grondgebied te verlaten te worden nietig verklaard.”

2.2. Verzoekers betogen dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dat hiertegen een beroep zal worden ingediend en stellen dat de beslissing diende te motiveren aangaande de medische situatie. Ze stellen dat een zieke vreemdeling, die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om reden van onontvankelijkheid, niet kan worden verwijderd indien de verwijdering een schending zou zijn van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verliezen uit het oog dat de bestreden beslissing genomen werd nadat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 12 april 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers had geweigerd. Artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981, waarnaar de beslissing expliciet verwijst, luidt als volgt:

“§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de motiveringsplicht geschonden is nu uit de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief blijkt op grond waarvan ze genomen werd. De beslissing stelt dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de toegestane termijn. Verzoekers betwisten dit motief niet.

Voor zover verzoekers kritiek leveren op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar de beslissing tot onontvankelijkheid geen voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

Zoals verzoekers tevens opwerpen in hun verzoekschrift, bepalen de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende:

"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)" (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC